

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. szeptember 6.(*)

„Letelepedés szabadsága – Adójogszabályok – Társasági adó – Adókedvezmény – A más tagállamban illetésséggel rendelkező társaság külföldi illetésség? állandó telephelye által belföldön elszenvedett veszteségeknek az ugyanazon cégcsoporthoz tartozó, belföldi illetésség? társaságra történő átadását kizáró nemzeti jogszabályok”

A C-18/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2011. január 12-én érkezett, 2010. december 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

és

a **Philips Electronics UK Ltd**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök (előadó), A. Prechal, K. Schieman, L. Bay Larsen és E. Jarašinas bírák,

előtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Hewlett előtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. február 16-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Philips Electronics UK Ltd képviselőjében D. Milne QC, és D. Jowell barrister,
 - az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében S. Hathaway, meghatalmazotti minőségben, segítője: K. Bacon barrister,
 - a dán kormány képviselőjében C. Vang, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében W. Mölls és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben,
- a előtanácsnok indítványának a 2012. április 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 43. és az EK 48. cikk értelmezésére

vonatkozik.

2 E kérelmet a Philips Electronics UK Ltd (a továbbiakban: Philips Electronics UK) és a Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs között, a bizonyos olyan társaságoknak biztosított cégcsoportkedvezményre vonatkozó jogszabályok alkalmazása tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelyek egy konzorcium tagjai.

A nemzeti jogi háttér

3 A jövedelemadóról és társasági adóról szóló 1988. évi törvénynek (1988. évi Income and Corporation Taxes Act) az alapügyben hatályos változata (a továbbiakban: ICTA) a 402. cikkében előírja:

„(1) A jelen fejezetben és a 492. cikk (8) bekezdésében foglaltak figyelembevételével, a (2) és a (3) bekezdésben [...] meghatározott esetekben az üzleti veszteség és a társasági adóból levonható más összegek után járó kedvezményt a cégcsoportba tartozó valamely társaság átadhatja (átadó társaság), és az ugyanezen cégcsoportba tartozó másik társaság (átvevő társaság) kérelmére engedélyezhető, hogy e társaság a társaságiadó-kedvezmény (ún. cégcsoportkedvezmény) formájában azt érvényesítse.

[...]

(3) Akkor is biztosítható cégcsoportkedvezmény, ha az átadó társaság és az átvevő társaság [...] egyike egy cégcsoport tagja, a másik pedig egy konzorcium tulajdona, egy további társaság pedig mind a cégcsoportnak, mind a konzorciumnak tagja. Az e bekezdés alapján előterjesztett kérelem az úgynevezett konzorciumi kérelem.

(3A) cégcsoportkedvezmény kizárólag akkor biztosítható, ha az alábbi feltétel mind az átadó, mind az átvevő társaság vonatkozásában egyaránt teljesül.

(3B) A feltétel: mind az átadó, mind pedig az átvevő társaságnak az Egyesült Királyságban kell illetésséggel rendelkeznie, vagy egy állandó telephely útján az Egyesült Királyságban kell kereskedelmi tevékenységet végezniük.

[...]

6. A cégcsoportkedvezményt szolgáló kifizetés

a) nem vehető figyelembe egyik társaság nyereségének vagy veszteségének társaságiadó-szempontú számítása során sem, és

b) a [Corporation Tax Act] (a társasági adóról szóló törvény) szempontjából nem tekinthető osztaléknak vagy jövedelemnek terhelő járuléknak,

és e bekezdés alkalmazásában a »cégcsoportkedvezményt szolgáló kifizetés« az átvevő társaság által az átadó társaság részére a köztük a cégcsoportkedvezmény útján átadott összeget illetően létrejött megállapodásnak megfelelően teljesített, ezen összeget nem meghaladó mértékű kifizetést jelent.”

4 Az ICTA 403D. cikke előírja:

„(1) Egy külföldi illetésségű társaság által cégcsoportkedvezmény útján átadható – valamely számviteli időszakban keletkezett – veszteségek összegének vagy egyéb összegeknek e fejezet szempontjából történő meghatározása során a veszteség vagy egyéb összeg nem kezelhető

átadhatóként, kivéve

a) ha az azon társaság tevékenységéhez kötődik, amelynek jövedelmét vagy hasznát ezen időszak szempontjából figyelembe veszik vagy (ilyen jövedelem vagy nyereség esetén) figyelembe vennék a társaság ezen időszakban elért adóztatható nyereségének társaságiadó-szempontú kiszámítása során;

b) ha az nem azon társaság tevékenységéhez kötődik, amely valamely kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény alapján ezen időszak tekintetében mentesült a társaságiadó-fizetési kötelezettség alól; és

[...]

i. a veszteség vagy egyéb összeg, vagy

ii. az annak kiszámítása során figyelembe vett bármely összeg,

egyetlen része sem egyezik meg azzal az összeggel, vagy foglaltatik benne abban az összegben, amely valamely külföldi adó szempontjából (egy adott időszak tekintetében) levonható a társaság vagy bármely más személy Egyesült Királyságon kívül keletkezett nyereségéből, vagy más módon elszámolható annak terhére.

[...]

(3) E cikk alkalmazásában az »Egyesült Királyságon kívül keletkezett nyereség« bármely személy vonatkozásában azokat az összegeket jelenti,

a) amelyeket valamely külföldi adó szempontjából a nyereség, a jövedelem vagy a haszon azon összegének tekintenek, amely (a levonásokat követően) az e személy által fizetendő adó alapját képezi, és

b) amelyek nem egyeznek meg (e vagy bármely más személy) egy adott számviteli időszakban elért teljes nyereség(ének) összegével, illetve abban nem foglaltatnak benne,

vagy amelyek az ezen összegek kiszámítása során figyelembe vett összegeknek minősülnek.

[...]

(6) Amennyiben az Egyesült Királyságon [Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságán] kívüli terület joga valamely külföldi adó szempontjából egy adott összeg levonhatóságát attól teszi függővé, hogy az adózási szempontból levonható-e vagy sem az Egyesült Királyságban, annyiban e jogot e cikk szempontjából figyelmen kívül kell hagyni.

[...]"

5 Az ICTA 406. cikkének (2) bekezdése többek között elírja:

„Az alábbi (3) és (4) bekezdésnek megfelelően, mivel a kapocstársaság (a nyereség bármely hiányától függetlenül) konzorciumi kérelmet nyújthat be a konzorciumot alkotó társaság valamely számviteli időszakban keletkezett üzleti veszteségei, illetve más levonható összeg tekintetében, a csoport tagja a kapocstársaság által benyújtható konzorciumi kérelmet nyújthatja be, és a 403C. cikk szempontjából abban az esetben releváns rész, ha az átvevő társaság valamely cégcsoport tagja, ugyanaz a rész, amely akkor lenne releváns, ha a kapocstársaság lenne az átvevő társaság.”

Az alapeljárás és az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések

6 A Philips Electronics UK adóügyi illetése az Egyesült Királyságban van. E társaság a Philips-csoport tagja, amely anyavállalata Hollandiában telepedett le. Az utóbbi társaság az LG Electronics dél-koreai csoporttal közös vállalkozást alapított. E közös vállalkozás egy holland leányvállalattal rendelkezik, az LG Philips Displays Netherlands BV-vel (a továbbiakban: LG.PD Netherlands), amelynek állandó telephelye van az Egyesült Királyságban.

7 A Philips Electronics UK le kívánta vonni saját nyereségéből az LG.PD Netherlands egyesült királysági állandó telephelye által a 2001–2004-es években elszenvedett veszteségét.

8 Kérelmét az Egyesült Királyság adóhatósága elutasította többek között azzal az indokkal, hogy az LG.PD Netherlands veszteségei Hollandiában levonhatók a társaság nyereségéből. Ezen indokolást vitatták a First-tier Tribunal (Tax Chamber) előtt.

9 A First-tier Tribunal (Tax Chamber) a Philips Electronics UK-nek adott igazat. Az Egyesült Királyság adóhatósága fellebbezett tehát az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) előtt.

10 Az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) felfüggesztette az eljárást, és az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé elzetes döntéshozatalra:

„1) Amennyiben egy tagállam (mint például az Egyesült Királyság) egy másik tagállamban (például Hollandiában) székhellyel és adózási szempontból illetéssel rendelkező társaság nyereségét és veszteségét beszámítja az adóalapjába annyiban, amennyiben a nyereség a holland társaságnak az Egyesült Királyságban található állandó telephely útján kifejtett üzleti tevékenységéből származik, úgy korlátozza-e az Egyesült Királyság egy másik tagállam állampolgárának azt a szabadságát, hogy az EUMSZ 49. cikk (korábban EK 43. cikk) értelmében az Egyesült Királyságban letelepedjen, azáltal hogy megtiltja egy nem az Egyesült Királyságban illetéssel rendelkező társaság Egyesült Királyságban található fióktelepe által az Egyesült Királyságban elszenvedett veszteségeknek valamely egyesült királysági társaság részére cégcsoportkedvezmény útján történő átadását, ha e veszteségek bármely része vagy az e veszteségek kiszámítása során figyelembe vett bármely egyéb összeg »[...] [meg]jegyezik [...] azzal az összeggel, vagy [benne] foglaltatik [...] abban az összegben, amely valamely külföldi adó szempontjából (egy adott időszak tekintetében) levonható a társaság vagy bármely más személy Egyesült Királyságon kívül keletkezett nyereségéből vagy más módon elszámolható annak terhére«, azaz csak abban az esetben engedi meg az Egyesült Királyságban található állandó telephely számára az Egyesült Királyságban keletkezett veszteségek átadását, ha nyilvánvaló, hogy a kérelem elterjesztésének időpontjában nem kerülhet sor levonásra vagy elszámolásra az Egyesült Királyságon kívüli más államban (beleértve a többi tagállamot, például Hollandiát is), és nem elegendő, hogy a tengerentúlon igénybe vehető kedvezményt ténylegesen nem kérik, és olyan körülmények között, ha nincsen olyan egyenértékű feltétel, amely alkalmazható lenne az Egyesült Királyságban illetéssel rendelkező társaság Egyesült Királyságban keletkezett veszteségeinek átadására?

2) Amennyiben igen, úgy ez a korlátozás igazolható-e:

a) kizárólag a veszteségek kétszeres elszámolása megakadályozásának szükségességével, vagy

b) kizárólag az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása megfizetésének szükségességével, vagy

c) azzal, hogy az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozásával együtt megvalósítható legyen?

3) Amennyiben igen, úgy arányban áll-e a korlátozás a fenti igazoló okkal vagy okokkal?

4) Megköveteli-e az uniós jog az Egyesült Királyságtól azt, hogy jogorvoslatot biztosítson az egyesült királysági társaság részére például azzal, hogy az cégcsoportkedvezményt kérhessen nyeresége terhére, amennyiben a holland társaság jogainak bármely korlátozása nem igazolható, vagy a korlátozás az igazoló okokkal nem áll arányban?”

Az elzárólagos döntéshozatalra elterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

11 Első kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EK 43. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy a külföldi illetőségű társaságnak korlátozza azt a szabadságát, hogy más tagállamban letelepedjen az a tény, hogy a nemzeti jogszabályok csak a veszteségek külföldi adó szempontjából való felhasználhatatlanságának feltételével engedik meg, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illetőségű társaság részére átadják a külföldi illetőségű társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jóllehet a belföldi illetőségű társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.

12 A letelepedés szabadsága, amelyet az EK 43. cikk elismer az Unió állampolgárainak, és amely magában foglalja a jogot a gazdasági tevékenység önálló vállalkozóként történő megkezdésére és folytatására, vállalkozások alapítására és irányítására a letelepedés országának joga által a saját állampolgáira elírtakkal azonos feltételek szerint, az EK 48. cikknek megfelelően magában foglalja, hogy a valamely tagállam jogszabályai alapján létrehozott olyan társaságok, amelyek létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye az Európai Unió területén található, jogosultak tevékenységüket az érintett tagállamban leányvállalat, fióktelep vagy képviselő útján gyakorolni (lásd a C-307/97. sz., Saint-Gobain ZN ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-6161. o.] 35. pontját, valamint a C-446/03. sz. Marks & Spencer ügyben 2005. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10837. o.] 30. pontját).

13 Mivel az EK 43. cikk első bekezdésének második mondata kifejezetten meghagyja a gazdasági szereplőknek annak lehetőségét, hogy szabadon válasszák meg azt a jogi formát, amelyet megfelelőnek találnak más tagállamban kifejtett tevékenységükhöz, ezt a szabad választási lehetőséget nem korlátozhatják a fogadó tagállamban hátrányosan megkülönböztető jellegű adójogi rendelkezések (a 270/83. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 1986. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1986., 273. o.] 22. pontja).

14 A más tagállamban folytatott tevékenységhez megfelelőnek tartott jogi forma megválasztása szabadságának célja tehát többek között az, hogy a valamely tagállamban székhellyel rendelkező gazdasági társaság számára lehetővé tegye más tagállamban fióktelep nyitását annak érdekében,

hogyan ott ugyanolyan feltételekkel folytathasson gazdasági tevékenységet, mint amelyek a leányvállalatra alkalmazandók (a C-253/03. sz. CLT-UFA ügyben 2006. február 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-1831. o.] 15. pontja).

15 E tekintetben az olyan jogszabályok, mint amelyek alapügyben szerepelnek, bizonyos feltételeknek rendelik alá, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illetőségű társaság részére átadják a külföldi illetőségű társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jóllehet a belföldi illetőségű társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.

16 Az ilyen eltérő bánásmód kevésbé vonzóvá teszi a más tagállamban székhellyel rendelkező társaságok számára a letelepedési szabadság állandó telephely útján történő gyakorlását. Ebből következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályok korlátozzák a más tagállamban folytatott tevékenységhez megfelelő jogi forma kiválasztásának szabadságát.

17 Ahhoz, hogy az ilyen eltérő bánásmód összeegyeztethető legyen az EK-Szerződéseknek a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseivel, az szükséges, hogy az olyan helyzetekre vonatkozzék, amelyek objektíve nem hasonlíthatók össze, vagy hogy azt nyomós közérdek indokolja (lásd ebben az értelemben a C-446/04. sz. Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11753. o.] 167. pontját). A közösségi helyzetek belső helyzetekkel való összehasonlíthatóságának a vizsgálata során figyelembe kell venni a kérdéses nemzeti rendelkezések célját (a C-337/08. sz. X Holding ügyben 2010. február 25-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-1215. o.] 22. pontja).

18 Az Egyesült Királyság állítása szerint a belföldön csak egy állandó telephellyel rendelkező külföldi illetőségű, valamint csak az utóbbi területen és állandó telephely révén keletkezett nyeresége után adózó társaság helyzete nem hasonlítható össze a belföldi illetőségű társaság helyzetével, amely lehet továbbá valamely külföldi illetőségű anyavállalat fióktelepe, és amely az összes jövedelme után adózik.

19 Az ilyen elemzés nem fogadható azonban el. Ugyanis a belföldön csak egy állandó telephellyel rendelkező külföldi illetőségű társaság és a belföldi illetőségű társaság helyzete az alapügyben szereplő adójogi szabályozás céljára tekintettel objektíve összehasonlítható, mivel az Egyesült Királyságban elszenvedett veszteségnek e csoport más társasága részére, cégcsoportkedvezmény útján történő átadásáról van szó.

20 Következésképpen azt kell válaszolni az első kérdésre, hogy az EK 43. cikket úgy kell értelmezni, hogy a külföldi illetőségű társaságnak korlátozza azt a szabadságát, hogy más tagállamban letelepedjen, az a tény, ha a nemzeti jogszabályok csak a veszteségek külföldi adó szempontjából való felhasználhatatlanságának feltételével engedik meg, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illetőségű társaság részére átadják a külföldi illetőségű társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jóllehet a belföldi illetőségű társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.

A második kérdésről

21 Második kérdésével a kérdést elterjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy a külföldi illet?ség? társaság azon szabadságának az alapügyben szerepl?höz hasonló korlátozása, hogy más tagállamban letelepedjen, igazolható-e a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozására, az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának meg?rzésére vagy e két indok kombinációjára irányuló közérdeken alapuló kényszerít? okkal.

22 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a letelepedés szabadságának korlátozása elfogadható, ha azt közérdeken alapuló kényszerít? ok igazolja. Szükséges továbbá e feltevés keretében, hogy e korlátozás alkalmazása alkalmas a szóban forgó cél megvalósítására, és nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket (a fent hivatkozott Marks & Spencer ügyben hozott ítélet 35. pontja).

23 Egyfel?l az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásának védelmét illet?en emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság által elfogadott jogos célról van szó (lásd többek között a C-371/10. sz. National Grid Indus ügyben 2011. november 29-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-12273. o.] 45. pontját).

24 Amint azt a Bíróság megállapította, e cél a nyereség adóztatásához való jog és a veszteséglevonás lehet?sége közötti szimmetria meg?rzését szolgálja (lásd a C-414/06. sz. Lidl Belgium ügyben 2008. május 15-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-3601. o.,] 33. pontját).

25 Mindazonáltal az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben a fogadó tagállam – amelynek területén az állandó telephely veszteségeit eredményez? gazdasági tevékenységet folytatják – adóztatási joghatóságát nem befolyásolja azon lehet?ség, hogy cégcsoportkedvezmény útján és a belföldi illet?ség? társaság részére átadják a tagállam területén található állandó telephely által elszenvedett veszteségeket.

26 E helyzetet el kell határolni azon helyzett?l, amelynek tárgya a más tagállamban elszenvedett veszteségek utóbbi tagállam adóztatási joghatósága alá tartozó elszámolásának a lehet?sége, és amely helyzetekben az adóztatáshoz való jog és a veszteséglevonás lehet?sége közötti szimmetria nincs meg?rizve. Ugyanis az olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, amelyben valamely belföldi illet?ség? társaság részére kívánják átadni az állandó telephely ugyanazon tagállam területén elszenvedett veszteségeit, nem érintett az utóbbi tagállamnak az állandó telephely tagállam területén folytatott tevékenységéb?l esetlegesen származó nyereségekre vonatkozó adóztatási joghatósága.

27 Ebb?l következik, hogy a fogadó tagállam, amelynek területén az állandó telephely veszteségeit okozó gazdasági tevékenységet folytatják, az olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, nem hivatkozhat az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztása meg?rzésének céljára azon tény igazolásához, hogy a nemzeti jogszabályai csak a veszteségek külföldi adó szempontjából való felhasználhatatlanságának feltételével engedik meg, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illet?ség? társaság részére átadják a külföldi illet?ség? társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jóllehet a belföldi illet?ség? társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.

28 Másodszor a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozására, irányuló célt illet?en meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy ilyen indokolásra önállóan hivatkozni lehet, mindenesetre az olyan esetben, mint amilyen az alapügyben szerepel, ez nem tehet? meg a fogadó tagállam nemzeti jogszabályainak az igazolására.

29 Ugyanis az alapügyben szereplő jogvita a fogadó tagállam azon lehetőségére vonatkozik, hogy bizonyos feltételeknek vesse alá, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illetőségű társaság részére átadják a külföldi illetőségű társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jöllehet a belföldi illetőségű társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.

30 Ilyen esetben annak veszélye, hogy a veszteségek az állandó telephely szerinti tagállamban és a külföldi illetőségű társaság székhelye szerinti tagállamban is elszámolásra kerülnek, nem befolyásolja az állandó telephely szerinti tagállam adóztatási joghatóságát.

31 Amint azt a főtanácsnok az indítványa 49. és azt követő pontjaiban megjegyezte, az LG.PD Netherlands egyesült királysági állandó telephelye által a belföldi illetőségű, az Egyesült Királyságban letelepedett Philips Electronics UK-nek átadott veszteség mindenesetre az Egyesült Királyság adóztatási joghatósága alá tartozik. Ezen adóztatási joghatóságot nem kérdőjelezi meg azon körülmény, hogy az átadott veszteség adott esetben Hollandiában is elszámolásra kerül.

32 Ezért az alapügyben szereplő körülmények között a veszteség kettős elszámolása veszélyének elkerülésére irányuló cél az állandó telephely szerinti tagállam számára önmagában nem teszi lehetővé a veszteség elszámolásának kizárását azon indokkal, hogy e veszteségeket egyébiránt a külföldi illetőségű társaság székhelye szerinti tagállamban felhasználhatják.

33 A fogadó tagállam, amelynek területén az állandó telephely letelepedett, az olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel és mindenesetre a jogszabályainak igazolására nem hivatkozhat önállóan a veszteség kettős elszámolásának veszélyére.

34 Ugyanez áll fenn – a jelen ítélet 23–33. pontjában eladott indokok miatt – az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának megőrzésére és a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozására irányuló célok kombinációját illetően.

35 A fentiekből következik, hogy a második kérdésre azt kell válaszolni, hogy a külföldi illetőségű társaság azon szabadságának az alapügyben szereplőhöz hasonló korlátozása, hogy más tagállamban letelepedjen, nem igazolható a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozására, az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának megőrzésére vagy e két indok kombinációjára irányuló közérdeken alapuló kényszerítő okkal.

A harmadik kérdésről

36 A második kérdésre adott válaszra tekintettel a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A negyedik kérdésről

37 Negyedik kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy mely következtetéseket kell levonnia a második kérdésre adott válaszból.

38 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy minden – hatáskörében eljáró – nemzeti bíróságnak tagállami szervként – az EK 10. cikkben elírt együttműködés elvének alkalmazásával – kötelessége az uniós jog teljes egészében történő alkalmazása és azon jogok védelme, amelyet az a magánszemélyek számára biztosít, adott esetben eltekintve a nemzeti jog mindazon – akár az uniós szabálynál korábbi, akár annál későbbi – rendelkezéseinek alkalmazásától, amelyek esetlegesen ellentétesek azzal (lásd ebben az értelemben többek között a 106/77. sz. Simmenthal-ügyben 1978. március 9-én hozott ítélet [EBHT 1978., 629. o.] 16. és

21. pontját, valamint a C-213/89. sz. Factortame és társai ügyben 1990. június 19-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-2433. o.] 19. pontját).

39 E tekintetben a jelen ügyben nem bír jelentéssel az a körülmény, hogy nem az Egyesült Királyságban letelepedett társaságnak, az adóalanynak hanem az Egyesült Királyságban állandó telephellyel rendelkező külföldi illetégség társaságnak korlátozták jogtalanul a letelepedési szabadságát. A hatékonyság érdekében a letelepedési szabadságnak az olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel azt is biztosítani kell az adóalany számára, hogy a nyereségére elszámolható cégcsoportkedvezményben részesüljön.

40 Következésképpen a negyedik kérdésre azt kell válaszolni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben a nemzeti bíróság köteles eltekinteni az EK 43. cikkel ellentétes minden nemzeti jogi rendelkezés alkalmazásától.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az EK 43. cikket úgy kell értelmezni, hogy a külföldi illetégség társaságnak korlátozza azt a szabadságát, hogy más tagállamban letelepedjen, az a tény, ha a nemzeti jogszabályok csak a veszteségek külföldi adó szempontjából való felhasználhatatlanságának feltételével engedik meg, hogy cégcsoportkedvezmény útján és valamely belföldi illetégség társaság részére átadják a külföldi illetégség társaság állandó telephelye által ebben a tagállamban elszenvedett veszteségeket, jöllehet a belföldi illetégség társaság által e tagállamban elszenvedett veszteségek átadására nem vonatkozik hasonló feltétel.**

2) **A külföldi illetégség társaság más tagállamban történő letelepedésére vonatkozó szabadságának olyan korlátozása, mint amilyen az alapügyben szerepel, nem igazolható a veszteségek kétszeres elszámolásának megakadályozására, az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának megőrzésére vagy e két indok kombinációjára irányuló közérdeken alapuló kényszerítő okkal.**

3) **Az olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, a nemzeti bíróság köteles eltekinteni minden, az EK 43. cikkel ellentétes nemzeti jogi rendelkezés alkalmazásától.**

Aláírások

* Az eljárás nyelve: angol.